

Sacrale opdracht

Willem Resandt

Sacrale opdracht

Weten en geloven

Roman

Brave New Books

Copyright © 2016 R. Wijnaendts van Resandt

Omslagillustratie: Red Nebula

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Voor overname kunt u zich wenden tot: roelof@aol.com

ISBN 978 94 021 5367 5
www.bravenewbooks.nl

Inhoud

1. Road Show 7
2. Orvieto 21
3. Paus Urban VIII 33
4. Op de vlucht 46
5. Mark en Cindy 57
6. Galileo Galilei 69
7. Profetie 80
8. Naar Rome 90
9. Game Over 100
10. Seks 112
11. Astroloog Carlo 123
12. Crematie 132
13. Ontvoerd 143
14. Project SICC 151
15. Vincenzo 156
16. Galileo Galilei en Urban VIII 159
17. Amsterdam 170
18. De opdracht 178
19. Talkshow 188
20. Hoop 198
21. Zuivering 209
22. Weten of Geloven 221
23. Dageraad 231

1. Road Show

Los Angeles, februari 2023

‘Waar treden we morgen op?’ vraag ik mijn dochter Zurina nadat we de barman van de Hilton in Pasadena een goede nacht hebben gewenst.

Professor Zurina van Warring kijkt me met half gesloten ogen aan. Ze is moe en heeft misschien een wijntje te veel op, pakt haar smartphone en scant haar agenda.

‘Nergens, we hebben geen presentatie en dat is maar goed ook want het is morgen zaterdag,’ zucht ze opgelucht.

‘Leuk, laten we dan naar de Huntington Library gaan, dat is een prachtig museum met een geweldig park. Bovendien is het hier vlakbij,’ stel ik voor en ik kijk haar vol verwachting aan.

Zurina aarzelt.

‘Dat zou leuk zijn, maar ik had eigenlijk een afspraak met Richard Claes, we zouden gaan lunchen.’

‘Maar ik kan het wel afzeggen, hoor, als je wilt?’

‘Onzin, ga lekker je gang. Het is goed als je eens met jonge vent uitgaat. Maar pas wel op hoor!’ Ik zucht, toch wel een beetje teleurgesteld.

‘Ach, *dad*, ik ben al bijna dertig hoor,’ lacht Zurina mijn vaderlijke zorgen weg.

Zurina is mijn geadopteerde dochter. Ze heeft een baanbrekende ontdekking gedaan op het gebied van de theoretische natuurkunde. Zelf ben ik ook fysicus, helaas lang niet zo’n knappe als mijn dochter. Wel kunnen we goed van gedachten wisselen over zaken als de verschillen tussen de objectieve mathematische beschrijving der natuur en de schijnbaar subjectieve werkelijkheid.

Onze presentatie over die twee grootheden is een eclatant succes. Na een gezamenlijke introductie begin ik altijd met de voorstelling van mijn droomwereld. We noemen dat de ‘experimentele resultaten’. Ik vertel over mijn realistische dromen en dan met name uitvoerig over Dominique, de baby die op twee plaatsen en tijden tegelijk geboren leek te zijn. Daarna

licht Zurina haar theoretische model toe. Zij heeft de unieke gave het onmogelijke begrijpelijk en aannemelijk te maken. Met haar theorie kan ze het ontstaan en verdwijnen van een *wormhole* hier op aarde verklaren. De wormhole vormt, volgens dat model, een directe koppeling tussen twee toestanden van het universum op twee verschillende plaatsen en twee verschillende tijden. De hele voordracht duurt ruim een uur en wordt ondersteund door cartoonachtige animaties. Daarna ontstaan altijd heftige discussies. En hoewel Zurina aantoont dat de baby in onze tijd moest sterven om de wereld te redden, word ik nog steeds als de moordenaar van Dominique beschouwd... en dat ben ik misschien ook wel.

‘Wat ben je stil?’ merk ik op.

‘Ik ben moe en ga naar bed,’ zegt Zurina, en ze staat op. Ik knik en volg haar.

We hebben een grote kamer met twee aparte bedden. Eigenlijk wil ik liever een kamer voor mezelf, maar Zurina vindt dat onzin en zonde van het geld. Deze keer schijnt ze te twijfelen. Onderweg naar de lift komen we langs de receptie en voorzichtig vraagt ze of er nog een kamer beschikbaar is. De receptionist kijkt lang in zijn computer en daarna op zijn horloge. Iemand is blijkbaar niet komen opdagen, Zurina mag de kamer hebben.

‘Vind je het goed?’ vraagt ze me.

‘Ja, natuurlijk. Maar waarom? Snurk ik te hard?’

‘Nee, dat is het niet,’ zegt ze zachtjes. ‘Maar misschien wil Richard morgen na de lunch nog even iets drinken op de kamer.’

Boven pakt ze haar koffer en toiletartikelen en kust ze me ter afscheid op beide wangen.

‘Doe je voorzichtig,’ roep ik haar nog na, als ze de lift in stapt. Ik vind het geen prettig idee dat zo’n onbekende kerel met zijn vingers aan mijn dochter zit.

De volgende dag zie ik Zurina helemaal niet. Niet bij het ontbijt, noch bij de lunch. Als een idioot maak ik me zorgen, maar ik durf haar toch niet op te bellen. Daarom stuur ik een kort sms’je. *Ben naar het Huntington park. Alles goed?*

Wanneer ik geen antwoord krijg, maakt me dat nog ongeruster. Een taxi zet me in een paar minuten bij de ingang van het park af. Ik koop een kaartje en moet een sticker op mijn jas plakken. De omgeving is mij goed bekend, ik was hier vroeger al een paar keer. Bij het zelfbedieningsrestaurant haal ik een broodje en een cola. Het is mooi weer. In het Japanse gedeelte van het park ga ik op een bank naast een snelstromend beekje zitten.

Na mijn broodje opgepeuzeld te hebben loop ik verder. Aan het einde van het pad bevindt zich een grote nieuwe Chinese tuin. In het midden is een gigantische vijver. Het is er niet druk. Aan de overkant van de vijver staat een stelletje heftig te zoenen. Mijn voyeuristische kant wil meer zien en ik loop zo onopvallend mogelijk op het paartje toe.

Ineens herken ik de vrouw: het is Zurina. Abrupt draai ik me om. Ik wil niet herkend worden. Straks denkt ze nog dat ik haar stiekem volg, maar ik kan het niet laten. Als ik ver genoeg van ze verwijderd ben en hen nog niet kan zien, volg ik op grote afstand. Eigenlijk is het gek dat zij ook hier is – ze moet toch geweten hebben dat ik hierheen zou gaan. Of zou ze mijn sms niet gekregen hebben? Ik check mijn telefoon. Nee dat is het niet, er staan twee kleine groene v'tjes bij mijn berichtje, ze moet het dus hebben ontvangen. Zou ze misschien juist willen dat ik haar tegenkom en vertrouwt ze die man met wie ze afgesproken had misschien niet? Hoe heette hij ook weer, was het niet iets met twee voornamen? Ik vraag me af hoe zou ze die man eigenlijk heeft leren kennen, want ik ben toch eigenlijk al die tijd bij haar geweest?

Doordat mijn gedachten even zijn afgedwaald, heb ik ze uit het oog verloren. Ze zijn verdwenen. Snel draai ik me weer om en marcheer in de richting waar ik ze het laatst gezien heb. Nog steeds zie ik het stel niet en ik zet het op een drafje. Ineens hoor ik gegil. Het is Zurina, ik weet het zeker. Alleen de richting waarvandaan het geluid komt, klopt niet. Ben ik de twee al voorbij gelopen? Ik laat nu alle reserves varen en ren brutaal in de richting waar ik het geluid hoorde. Ik zou bijna willen dat ik nog een keer een gil hoorde, maar het blijft stil. Een grote slanke man rent me tegemoet, hij ziet er verward en bezweet uit.

'Neemt u me niet kwalijk' zeg ik. 'Hebt u misschien een jonge vrouw met donkere haren gezien? Ze heet Zurina.'

Hij geeft geen antwoord en rent met nietszeggende ogen langs me heen. Ik roep hem nog eens. Nu ben ik er zeker van, Zurina zit in de problemen en die man heeft er iets mee te maken.

Ik moet haar vinden. Misschien is haar iets vreselijks overkomen. In paniek ren ik heen en weer in het gebied waar ik de gil gehoord heb. En dan, ineens, staat ze voor me.

'Godzijdank. Je leeft,' breng ik buiten adem uit.

'Daddy, wat doe jij hier?' zegt ze alsof er niets aan de hand is.

'Was jij dat dan niet, die zo gilde?' vraag ik.

'Eh, nee, waarom zou ik?' Zurina lacht me uit. 'Ik heb hier afgesproken

met Richard en ben wat vroeg. Hij zal zo wel komen.

Ik vertel haar over mijn sms, het paartje, de gil, mijn paniek en de man die ik net tegenkwam.

‘Het is logisch dat ik je sms niet gekregen heb, mijn telefoon ligt nog op je kamer. Maar die man, hoe zag die eruit?’ vraagt ze.

Ik beschrijf haar hoe hij eruitzag.

‘Hm, dat klinkt als Richard,’ zegt ze verbaasd.

Even zijn we beiden stil. Hier klopt iets niet, hier klopt iets helemaal niet, denk ik.

‘Wie is die Richard eigenlijk? Hoe heb je hem leren kennen en waarom wilde je met hem naar bed?’ vraag ik nu, en ik besef dat ik klink als een overbezorgde vader die zijn volwassen dochter op het matje roept.

Zurina geeft geen antwoord, haalt slechts haar schouders op en maakt aanstalten om weg te lopen.

‘Wacht nou even, ik ben alleen maar bezorgd en heb echt gehoord hoe je gilde,’ roep ik haar nog toe.

Op dat moment komt de man die ik net nog heb zien wegrepen, op zijn gemak op ons toe. Hij ziet er keurig uit en stevent direct op Zurina af. Ze geven elkaar een hand en stellen zich aan elkaar voor. Ik kijk verbaasd toe. Uit hun korte gesprek blijkt dat Richard Claes een astronoom is. Ik neem aan dat Zurina met hem gecorrespondeerd heeft. Nou begrijp ik er niets meer van.

‘En, wie is deze aantrekkelijke grijsaard?’ vraagt Richard aan Zurina zonder me zelfs maar aan te kijken.

Ik haat de man nu al.

‘Dat is mijn vader,’ zegt Zurina vol trots.

Nu geeft Claes mij een houten hand. De man moet een robot zijn, hij bezorgt mij een onbehaaglijk gevoel.

‘Mag ik je nog even iets van vader tot dochter zeggen?’ vraagt ik Zurina.

Ze knikt en komt vlak bij me staan.

‘Ik denk dat ik misschien daarnet een pre-cognitieve ervaring had, ik vertrouw het niet. Hier is mijn telefoon. Ik ga nu direct naar het hotel. Zodra hij lastig wordt moet je naar je eigen telefoon bellen,’ fluister ik zachtjes in haar oor. Ze knikt en pakt mijn telefoon aan. Ze kust me op het puntje van mijn neus.

‘I love you’ zegt ze, pakt houten Claes bij de arm en samen lopen ze van me weg.

Ik race naar de uitgang van het park. Gelukkig komt er net een taxi

aan en binnen tien minuten zit ik in mijn hotelkamer te staren naar Zurina's telefoon. Maar ze belt niet. Ik start op mijn iPad de applicatie 'find my iPhone'. Op een kaart wordt de positie van mijn iPhone weergegeven en elke dertig seconden wordt deze geactualiseerd. Zo kan ik precies zien waar Zurina en haar vriendje zich bevinden. Op dit moment schijnen ze langzaam door het park te wandelen. Het is jammer dat ik niet kan horen waarover ze praten, daar zou Apple toch nog maar eens over na moeten denken, denk ik. Toch is het leuk, ik kan precies zien waar ze zijn. Nu zitten ze kennelijk in het zelfbedieningsrestaurant, en ze blijven daar heel lang.

Eindelijk beweegt het telefoontje weer. Ze lopen in de richting van de Japanse tuin. Ik houd mijn adem in. Hopelijk gaan ze nu niet naar de Chinese tuin om te vrijen. Dan ben ik bang dat mijn droom uitkomt en Zurina misschien aangerand wordt. Met een zucht van verlichting zie ik het telefoontje nu linksom door de Japanse tuin gaan. Ik kan me nauwelijks bedwingen. Zou ik haar opbellen om te vragen hoe het met haar is? Nee, dat kan ik niet maken. Ik mag niet overbezorgd worden, dat zou Zurina alleen maar irriteren. Maar wacht, ik herinner me dat net achter het Japanse huis een toilet is. Misschien kan ze zich daar een beetje afzonderen en me opbellen. Ik draaf dermate door dat ik er nu zelfs overtuigd ben dat ze het gaat doen. Gespannen tuur ik naar de telefoon in mijn hand, die naar mijn gevoel elk moment kan overgaan.

Er gebeurt niets.

Ik grijp naar de hoteltelefoon en toets het nummer van Mary in. Mary Johansson is mijn geliefde en vriendin. Ze is arts en wetenschapper. Bovendien is ze een soort tweede moeder voor Zurina. Met z'n drieën vormen we een kleine familie. Net als ik is ze volslank, zoals dat heet. Ze is altijd vrolijk en optimistisch. Je kunt altijd op haar rekenen. Ze woont in Baltimore, aan de oostkust. De telefoon gaat over en zoals ik dat van haar gewend ben neemt ze bijna onmiddellijk op.

'Hi, Roel ben jij dat, wat lief dat je belt,' zegt ze als ik mijn naam heb genoemd. 'Waarom bel je van zo'n gek nummer?'

Voorzichtig leg ik uit waar ik mee bezig ben en dat ik me zorgen maak of Zurina wel in goede handen is. Ze lacht me uit, maar speelt toch mee. Ze belooft mij op te bellen op mijn mobieltje, dat Zurina op dit moment bij zich heeft. Mary kan immers eigenlijk niet weten dat mijn mobiele telefoon tijdelijk in handen is van Zurina, dus zal Zurina niet verbaasd zijn dat ze gebeld wordt.

Ik hang op en wacht gespannen af.

Na een minuut of vijf belt Mary me op de hotel telefoon. ‘Ik heb met Zurina gesproken,’ zegt ze. ‘Ik vertrouw het ook niet. Ze was erg gespannen en kon niets zeggen. Als ik jou was, zou ik haar maar gaan ophalen.’

‘Hoe bedoel je, gespannen? Wat zei ze dan?’ vraag ik en ik voel de adrenaline toenemen.

‘Eigenlijk zei ze niet veel, maar haar telefoon viel plotseling uit, alsof de batterij ineens leeg was of de verbinding werd verbroken.’

Ik bedank Mary en gooi de hoorn op de haak.

Nu word ik pas echt zenuwachtig. De telefoon blinkt nog steeds op het kaartje van mijn iPad, maar blijft nu op een punt. Ik kan niet meer wachten, grijp mijn iPad, ren naar beneden en stap in de voorste taxi. Een ouder echtpaar wil net instappen en uit verontwaardiging. Ik schreeuw iets van ‘*Emergency!*’, het werkt en de taxichauffeur raast weg. Ik leg hem uit waar hij naartoe moet en ik zie de verbazing in zijn ogen. Maar het is een goede chauffeur en hij vraagt verder niets.

Binnen een paar minuten sta ik weer bij de ingang van het park. Ik heb mijn sticker nog op en mag direct doorlopen. Even overweeg ik om een bewaker te vragen met me mee te gaan, maar dat idee verwerp ik weer snel. Hij zou me beslist niet geloven. Op een drafje ren ik door het park naar de plaats die is aangegeven op mijn iPad. Het is ergens in het bamboebos aan het einde van de Japanse tuin. Het is best een eind en helemaal buiten adem kom ik daar aan. En dan gaat alles heel snel. Er speelt zich een herhaling af van wat ik die ochtend al meemaakte. De houten Richard Claes komt in paniek op me af, ziet me niet staan en rent langs me heen.

‘Wat heb je met mijn Zurina gedaan, waar is ze?’ schreeuw ik hem achterna, maar hij reageert niet. Ik moet kiezen: Claes achter narennen of Zurina zoeken. Ik kies natuurlijk voor het laatste. Ik kijk op mijn iPad. Volgens het ding moet ik er nu al zijn. Dus dat helpt ook niet.

Gehaast kam ik het hele bamboebos uit, maar zonder resultaat, en ik vervolg mijn weg in de richting van het Japanse huis. Bij de openbare toiletten blijf ik staan. Ik meen een gekreun te horen op het damestoilet en zonder scrupules storm ik naar binnen. Twee dames kijken me verwonderd aan, verder is er niets te zien. Wel zitten twee toiletten op slot. Ik bel naar mijn eigen telefoon met de telefoon van Zurina. Duidelijk hoor ik mijn ringtone achter een van de gesloten deuren. Ik ruk aan de deurkruk en tot mijn verbazing gaat de deur vrij gemakkelijk open. Het deksel van het toilet is neergeklapt en mijn telefoon ligt erbovenop. Van Zurina geen spoor.

Dan voel ik een tikje op mijn schouder. Een parkwachter vraagt wat ik in de damestoiletten denk te doen. Achter hem staan een paar nieuwsgierige vrouwen me stom aan te staren. Ik pak de telefoon en trek de parkwachter met me mee. Het is een oudere man van mijn leeftijd. Met een paar woorden leg ik mijn situatie uit. Blijkbaar ben ik heel overtuigend, want hij gelooft me. Eerst belt hij met de receptie. Ze hebben een kant-en-klaar plan voor dergelijke situaties. Het park wordt hermetisch afgesloten, niemand kan er meer in of uit. Een golfkar komt met grote snelheid in onze richting. De parkwachter trekt me mee naar de weg. Tegelijk met de golfkar komen we op het punt waar het pad op de weg uitkomt. Aan boord van de golfkar zitten twee gevaarlijk uitziende politieagenten. Eén van de twee blijft door een luid krakende walkietalkie spreken, de ander ondervraagt me over de situatie. Eerst moet ik een nauwkeurige beschrijving van Richard Claes geven. De agent geeft het door via een mobiele telefoon. Vervolgens moet ik Zurina beschrijven, haar uiterlijk en welke kleren ze draagt.

Ik vreet me op. ‘Laten we haar gaan zoeken, ze is misschien wel verkracht of gewond. We moeten haar vinden!’ schreeuw ik uit.

De oude parkwachter slaat zijn arm om me heen. ‘Houd je nu maar rustig, er zijn al tien collega’s op zoek naar haar.’

Maar ik kan dat niet, ruk me los en ren in de richting van het nieuwe Chinese park. De politie agent die me ondervroeg komt op een drafsje achter me aan.

‘Hoe weet je waar je heen gaat?’ vraagt hij als hij me heeft ingehaald.

Ik antwoord slechts met het woord ‘gevoel’.

De agent knikt en blijf naast me rennen. Zonder me te realiseren waar ik heen ga, ren ik direct naar de overkant van het grote meer. Nu besef ik dat ik naar de plek ga waar ik eerder die ochtend in mijn droom het vriende stelletje heb gezien. Zonder aarzelen vervolg ik de weg naar de rand van het park. Er komt daar bijna nooit iemand. De politieagent ziet haar het eerst. Ze ligt half naakt achter een paar grote struiken. Er ligt bloed en ze lijkt levenloos. Haar handen zitten vol met steekwonden, alsof ze zich heeft verweerd. ‘Zurina!’ roep ik, ‘Zurina, hier ben ik, hier ben ik!’

Ik leg mijn hoofd op haar borst om haar ademhaling te horen. Door mijn gehijg hoor ik natuurlijk niets. En dan, het lijkt van ver te komen, hoor ik hoe ze zachtjes kreunt. De agent duwt me opzij en neemt over.

‘Ze leeft nog’ zegt hij en opent haar kleding waar het zou kunnen klemmen. En spreekt dan wat codewoorden in zijn walkietalkie ‘De reddingsploeg komt eraan’ zegt hij maar het schijnt nog een eeuwigheid te duren.

Eindelijk hoor ik de wieken van een helikopter. Ik wordt weggeduwd en een in het wit geklede man neemt het over. Hij weet wat hij moet doen en knikt me toe.

‘Ze ademt nauwelijks, haar hartslag is zwak. Ze is waarschijnlijk onder shock. We brengen haar naar het UCLA medisch center. Als je familie bent, mag je mee.’

‘Ik ben haar vader,’ zeg ik en de man knikt me toe terwijl zijn collega een brancard openvouwt. Samen leggen ze Zurina erop en dragen haar naar de helikopter. In een roes volg ik de brancard en flitsen van een begrafenisstoet schieten door me heen. In de helikopter krijgt Zurina zuurstof en al gauw slaat ze haar ogen op en kijkt ze met een lege blik omhoog. Ik wil haar hand pakken maar dat mag niet, ik moet voorin naast de piloot plaatsnemen. De politieagent maakt mijn gordel vast en klopt me geruststellend op de schouder.

‘Als ze voldoende bij haar positieven is, vraag dan naar de auto van de dader, hij schijnt niet meer in het park te zijn.’

Ik knik en zeg slechts: ‘Hoe...?’

Maar de agent antwoordt niet meer. Terwijl we opstijgen zie ik dat we worden gevolgd door een kleine helikopter met een grote 7 op de zijkant. De reportageteams van de televisiestations zijn al onderweg.

De helikopter landt op het dak van het ziekenhuis. Daar wordt alles routinematig aangepakt. Zurina wordt met brancard en al een lift in gereden. Ik blijf verdwaasd achter en weet niet wat te doen. De piloot heeft medelijden met me en legt me uit dat ik de personenlift naar de noodopname moet nemen. Daar zal ik dan wel opgevangen worden, zegt hij.

Beneden bij de opname heerst chaos. Ik meld me bij een loketje, maar daar weet men nog van niets. Hoe zouden ze het ook moeten weten? Ik leg uit dat ik net met de reddingshelikopter ben meegekomen. Dat helpt, er wordt even getelefoneerd en dan komt een in wit broekpak geklede vrouw van onbestemde leeftijd me ophalen. Ik krijg een inschrijfformulier en een oude ballpoint en moet allerlei medische gegevens invullen. Als ik vraag hoe het met Zurina gaat, heb ik het gevoel dat ze me meewarig aankijkt; een antwoord geeft ze niet. De vragen op het formulier zijn niet moeilijk en ik vul alles in. Zurina heeft me nooit verteld of ze een ziektekostenverzekering had, dus vul ik maar mijn reisverzekering in, ik ben veel te bang dat ze haar anders niet zullen behandelen. De vrouw die me het formulier heeft gegeven, is inmiddels achter een balie gaan zitten, ik overhandig haar het formulier en ze leest het aandachtig door. Blijkbaar heb ik het goed

gedaan, want ze legt het zonder commentaar op een stapeltje. Dan beduidt ze me te gaan zitten. De artsen zijn met Zurina bezig en zullen zo wel komen, maakt ze me duidelijk.

Pas na lang aandringen staat ze zuchtend op en gaat me voor naar de behandelkamer. In een hoekje achter een gordijn laat ze me achter. Ik kijk tussen de gordijnen door. Zurina ligt halfnaakt, als een object, op een behandeltafel. Een piepjonge arts is bezig de wonden op haar handen te verzorgen. Naast het bed piept een hartmonitor en ze krijgt blijkbaar nog steeds zuurstof. Ik verzamel moed en steek mijn hoofd om het gordijn. De arts kijkt vragend op.

‘Ik ben de vader,’ zeg ik zachtjes. De arts knikt en wenkt me dichterbij. Hoewel we vaak samen in een hotelkamer hebben overnacht, heb ik mijn dochter nog nooit helemaal naakt gezien en het valt me op dat ze overal onbehaard is. Ik besef dat ik eigenlijk sowieso maar weinig van haar weet, misschien wel zo goed als niets, en zeker niets over haar seksuele voorkeuren of andere persoonlijke zaken. Nadat ik haar geadopteerd had, hebben we het daar nooit over gehad. Ik weet alleen iets van haar ouders. Haar vader stierf toen ze nog jong was en met haar moeder heeft ze geen contact meer. Ik neem me voor dat, zodra ze weer opgeknapt is, haar te vragen me uitvoerig over haar vroegere leven in te lichten. Als haar nieuwe, officiële vader vind ik dat ik dat moet weten.

‘Ze wordt weer bijna helemaal de oude,’ zegt de arts. Hij knikt naar het onderlichaam van Zurina. ‘Alleen daar beneden moet de vrouwenarts haar nog onderzoeken. We hebben hem al gewaarschuwd. Hij is gespecialiseerd in verkrachtingstrauma’s en heeft het helaas altijd erg druk. We houden haar nog even in een roesje, tot de gynaecoloog komt. Het beste kunt u even bij de ingang wachten. Ik houd u op de hoogte.’

Ik bedank de jonge arts en kijk nog een keer naar Zurina, ze lijkt rustig te slapen.

Terug bij de balie is het inmiddels druk geworden, er is in elk geval geen stoel meer vrij en dus hang ik wat tegen de muur. Iedereen verveelt zich, zelfs de verpleegster achter de balie. Ze schuift wat stapels met papieren heen en weer. Af en toe gaat de telefoon, maar een lang gesprek voert ze niet. Er staat hier zelfs geen koffieautomaat en ik besluit dan maar op de grond te gaan zitten. Twee opgeschoten lummels zitten samen op drie stoelen en stoeien wat met elkaar. De moeder – althans, ik denk dat zij de moeder is – zegt af en toe heel lief dat ze moeten ophouden, maar dat helpt natuurlijk niet.

Ik verzamel wat moed en loop op de twee lummels toe. 'Is deze plaats misschien vrij?' vraag ik beleefd.

Brutaal bekijken ze me lang en aandachtig aan. 'Nee,' zeggen ze uiteindelijk bijna tegelijk en ze proesten van het lachen. Ik voel mijn adrenalineniveau stijgen. Ik ben niet in de stemming voor grapjes en druk me tussen de twee in op een stoel. Ze geven niet mee en ik zit er strak tussen. Bijna heb ik spijt van mijn actie, maar gelukkig bemoeit de moeder zich er mee en ze lost het diplomatiek op.

'Gaan jullie even koffie voor me halen en breng ook maar een bekertje voor die meneer mee,' zegt ze, en ze staat op om de jongens wat geld toe te stoppen. Luid joelend rennen ze weg.

'Die zien we voorlopig niet meer' zegt de moeder, die zich vervolgens voorstelt als Cindy. Ze vertelt dat de automatische grasmachine over zijn been van haar man is gereden en op het ogenblik weer dichtgenaaid wordt. Eén van de twee vriendjes is haar zoontje en de andere is een buurjongen.

Nu moet ik vertellen waarom ik hier zit. Maar wat zou ik een vreemde moeten vertellen over de waarschijnlijke aanranding van Zurina? Dat kan ik echt niet. Dus zeg ik maar dat Zurina haar hand heeft gesneden en ook gehecht wordt. Aan haar ogen zie ik dat ze me niet gelooft, waarschijnlijk door de aarzelende manier waarop ik het zei.

Het is even stil. Plotseling begint ze over wat ze net nog op het nieuws had gehoord. Het schijnt dat ze een misdadiger zoeken die in het Huntington park een meisje heeft verkracht.

'Erg hè' zegt ze. 'En het is toch zo'n keurig park en dat op klaarlichte dag.'

Het is de druppel en plotseling barst ik in tranen uit. 'Het is mijn dochter,' snik ik. 'Ze ligt hier.'

Cindy slaat haar hand voor de mond. 'O, God! Dat wist ik niet. Wat erg voor je!' roept ze uit, en ze geeft me een paar papieren zakdoekjes en slaat haar arm om me heen. Mijn huilbui wordt alleen maar erger. Alle opgekropte spanning en woede komt eruit. Snikkend begraaf ik mijn hoofd op de borsten van een totaal onbekende vrouw. Ze schijnt het normaal te vinden en streelt zacht over mijn hoofd.

Na een paar minuten kom ik tot rust en verontschuldig ik me in alle toonaarden. Op dat moment verschijnt haar man. Hij strompelt onervaren met een kruk. Zijn voet en been zitten zwaar in het verband. Ik vraag me af wat hij moet denken als hij zijn vrouw ziet met haar arm om een snikkende, oude man.

Snel legt Cindy de situatie uit en stelt me aan haar man voor. Hij heet

Mark en heeft onmiddellijk begrip voor de situatie. Wel moet ik nu het hele verhaal nog een keer vertellen. Ook vind ik dat ze nu meer recht hebben op details. Ik merk dat het me oplucht alles uit te leggen. Cindy en Mark luisteren begripvol. Uiteindelijk fluistert Cindy zachtjes: 'Onze dochter Juliet werd verkracht toen ze net veertien was. Het was verschrikkelijk. Ze is er nooit meer overheen gekomen en is aan de drugs geraakt. We hebben haar al vijf jaar niet meer gezien.' Terwijl ze dit zegt wellen de tranen op in haar ogen en ik zie dat de kaakspieren van Mark zich aanspannen.

'Wat een rotwereld is dit toch. Waarom doen mensen elkaar dit aan? Wat is er toch aan de hand?' vraag ik me luidkeels af.

Plotseling staat er een grote agent voor me. 'Meneer Van Warring, we willen u graag een paar vragen stellen.'

Ik knik en kijk Cindy en Mark hulpeloos aan. Ik heb het gevoel dat iets me met deze mensen verbindt. Blijkbaar voelen zij dat ook, want Cindy pakt een kaartje uit haar tas, geeft die aan mij en zegt: 'Please, Roel, kom langs zodra je tijd hebt.'

Ik knik haar dankbaar toe en volg de grote agent. Hij gaat me voor naar een kamertje met een tafel en een paar stoelen. Het is blijkbaar speciaal ingericht voor kleine besprekingen. En weer moet ik mijn hele verhaal vertellen, nu echter met nog veel meer details. Ook geef ik aan dat ik al het voorgevoel had dat het verkeerd zou aflopen tussen Zurina en Claes. De agent begrijpt het niet. Hij gelooft niet in zulke dingen en dus vindt hij mij verdacht. Hij suggereert zelfs dat ik ervoor gezorgd heb dat Richard Claes Zurina eens lekker te pakken zou nemen. Ik voel alweer woede opkomen maar weet die te onderdrukken. Op mijn vraag of de politie Richard Claes al te pakken heeft gekregen krijg ik geen antwoord. Eindelijk laat de man me gaan en mag ik weer terug naar de spoedopname. Bij de balie zit nu een andere verpleegster; de jonge arts die Zurina had behandeld staat naast haar. Hij herkent me gelukkig en zegt dat Zurina aanspreekbaar is en dat ik heel even naar haar toe mag. Ze ligt nu op een andere afdeling, de gynaecologie. Ze ligt bewegingsloos op haar rug en staart naar het plafond. In het bed naast haar ligt een jong meisje met een grote koptelefoon op haar hoofd.

Pas als ik me over Zurina heen buig ziet ze me, maar ze reageert niet. Ik weet niets te zeggen. Waarschijnlijk haat ze alle mannen, mij inclusief. Ik schaam me voor mijn soortgenoten. Wat moet ik zeggen? Haar handen zitten in dik verband. Ik leg mijn hand op haar arm, ze laat het toe. Dat is tenminste iets. Haar lippen bewegen, maar ik hoor niets, dus ik breng mijn

oor vlak boven haar mond. Tot mijn verbazing drukt ze een hele zachte kus op mijn oor. Ze haat me dus niet.

‘Mary’ zegt ze. ‘Waarschuw Mary, ik heb haar nodig’

‘Ik bel haar,’ beloof ik. ‘Maar mag ik nog iets vragen, het is belangrijk voor de politie. In wat voor auto rijdt Richard Claes en weet je misschien het kenteken? Ze zoeken hem nog.’

Ze schud haar hoofd. ‘Geen auto, een taxi,’ zegt ze zachtjes en ze sluit haar ogen.

‘Ben je moe, wil je slapen?’ vraag ik, maar ik krijg geen antwoord meer. Ik voel dat er iemand achter me staat en draai me om. Het is de jonge arts die haar handen heeft behandeld. Hij knikt me geruststellend toe:

‘De gynaecoloog komt straks. Laat haar maar even rustig slapen,’ zegt hij, en hij trekt me zachtjes in de richting van de deur. Op de gang belooft hij met de vrouwenarts terug te komen en hij laat me alleen. Het is blijkbaar een heel rustige afdeling en slechts af en toe komt een verpleegster in hoog tempo voorbij. Ik heb niet de indruk dat ik door iemand opgemerkt wordt. Het duurt lang en ik zoek naar een mogelijkheid te gaan zitten. Niets. Uiteindelijk besluit ik maar om gewoon op de grond te gaan zitten. Zo val ik tenslotte in slaap.

‘Word wakker. Meneer, word wakker,’ hoor ik in de verte en ik sla mijn ogen op. Een oudere, onbekende man, gekleed in een witte jas, schudt me heftig heen en weer. ‘Wat doet u hier, bent u niet in orde?’ vraagt hij.

‘Ik wacht op de vrouwenarts,’ mompel ik zacht en ik moet het nog een paar keer herhalen voordat de man me begrijpt.

Hij kijkt me verbaasd aan. ‘Wat moet ú met een vrouwenarts?’

‘Nee, het is niet voor mij,’ haast ik me te zeggen en ik krabbel op van de grond. ‘Het is voor mijn dochter. De vrouwenarts zou zo komen, maar dat was al uren geleden.’

‘O, dan bent u zeker de vader van professor Zurina van Warring?’ vraagt de man en hij steekt zijn hand uit. ‘Ik ben dokter Fitz, de chef gynaecoloog van deze afdeling.’

‘Aangenaam,’ mompel ik, omdat het zo gebruikelijk is en ik schud hem zijn hand.

‘Ik heb net de resultaten van het onderzoek, komt u mee, dan kunnen we ze met doctor Zurina bespreken,’ oppert dokter Fitz met een vaderlijke stem.

Zurina slaapt nog als we bij haar bed komen. Blijkbaar voelt ze onze

aanwezigheid, want ze is onmiddellijk klaarwakker. Met grote ogen kijkt ze eerst mij en dan dokter Fitz aan. Toch schijnt ze Fitz te herkennen, want ze lacht hem vriendelijk en angstig tegelijk toe.

‘Ik weet niet wat die man met je gedaan heeft, maar het ziet er niet goed uit,’ deelt de arts mede ‘Het lijkt wel of je met een hard voorwerp verkracht bent, er zijn nog steeds lichte bloedingen. Ik denk eigenlijk dat we je onder narcose verder moeten behandelen.’

De dokter neemt afscheid van Zurina en wenkt mij mee de gang op. Hij legt uit dat hij Zurina vandaag nog wil behandelen. Als de bloedingen niet stoppen moet ze waarschijnlijk op meerdere plaatsen inwendig worden gehecht. Daarna moet ze zeker nog een week in het ziekenhuis blijven, zegt hij.

Ik loop naar binnen en leg Zurina uit wat haar te wachten staat. Ze zucht en herinnert me eraan dat we de volgende week nog twee afspraken hebben, één in San Diego en een tweede in Santa Barbara. Ze legt me uit waar ik de informatie daarover kan vinden en zegt dat ik die afspraken dan maar moet afzeggen. Ik knik, wens haar sterkte en kus haar op het voorhoofd. Als ik me weer opricht, gaat de deur open en er verschijnt een gelukkige lach op het gezicht van Zurina. Met een ruk draai ik me om en daar staat Mary.

‘Hoe... hoe kom jij zo snel hier?’ stamel ik van verbazing, maar ook met opluchting.

‘Gewoon, met het vliegtuig,’ antwoordt ze alsof het normaal is en geeft Zurina een dikke pakkerd.

‘Maar, ik was nog van plan je te bellen om te vragen of je wilde komen.’

‘Ach, wat...,’ zegt ze lachend. ‘In wat voor wereld leef jij? Het was op alle nieuwszenders dat de beroemde professor Zurina Vanwarring is aange- rand in de Huntington Library en naar het UCLA ziekenhuis is vervoerd. Ik ben natuurlijk onmiddellijk op het vliegtuig gestapt en hier ben ik.’

Zurina grijpt Mary’s hand en knijpt er dankbaar in. ‘Ik ben blij dat je er bent,’ fluistert ze nauwelijks verstaanbaar en ze sluit haar ogen.

‘Kom, we laten haar slapen en dan kun jij me alles vertellen,’ zegt Mary, en ze duwt me de gang op. Met een paar zinnen leg ik alles uit en dan wil Mary onmiddellijk dokter Fitz spreken. Omdat ze zelf arts is heeft ze geen respect voor ziekenhuizen en ze stevent recht op de balie af en stelt zich voor als ‘doctor dokter Mary Johansson, de privéarts van professor Zurina van Warring’. Het etaleren van titels heeft effect en korte tijd later komt dokter Fitz bijna buiten adem aangerend. Na een paar woorden tussen

Mary en Fitz verdwijnen ze samen in een klein kamertje. Waarschijnlijk mag ik niet horen wat daar besproken wordt. Het duurt niet lang voordat ze weer tevoorschijn komen. Mary lacht me bemoedigend toe en Fitz heeft zich blijkbaar opgewonden. Hij heeft een rode kop en kijkt demonstratief de andere kant op. Hij geeft het baliepersoneel een paar instructies en beent dan met driftige stappen weg.

‘Hij is boos,’ zegt Mary laconiek.

‘Dat zie ik, maar waarom dan?’ vraag ik en ik zie dat het hele balievolkje met dezelfde vraag worstelt.

‘Hij wilde haar opereren en dat is belachelijk. Ze bloedt nauwelijks nog. Ze heeft rust en psychische behandeling nodig en dat ga ik nu eerst regelen.’

‘Oké,’ reageer ik verbaasd en mijn mond blijft open staan.

‘Ik heb al een suite geboekt in het W-hotel hier vlakbij, ga er maar vast heen en wacht daar op me.’

‘Oké,’ zeg ik weer, totaal beduusd.

‘Of, wacht,’ beveelt Mary. ‘Neem een taxi naar jullie hotel in Pasadena, check daar uit en ga dan naar het W-hotel. Ik bel ze even dat jij komt inchecken. Ik denk dat we er wel een weekje zullen logeren.’

‘Oké,’ zucht ik opnieuw, maar ik ben eigenlijk blij dat Mary de leiding heeft genomen. Ik kus haar, loop naar de lift en voel in mijn rug hoe iedereen me nastaat.

2. Orvieto

De Pasadena Hilton baadt in een zee van licht. De taxi stopt vlak voor de ingang. Ik betaal de chauffeur en word ontvangen door een overdreven beleefde portier. Hij is verbaasd dat ik geen koffers bij me heb.

‘Ik kom uitchecken,’ mompel ik nors, en ik draaf meteen door naar de balie. De receptioniste doet alsof ze het heel gewoon vindt dat iemand s’ avonds om half elf het hotel wil verlaten. Ze verontschuldigt zich zelfs dat ze de dag van vandaag nog moet berekenen. De deur van de kamer reageert niet op mijn sleutelkaart en ik moet weer naar beneden om een nieuwe kaart te laten maken. De receptioniste maakt ook een nieuwe sleutel voor de kamer van Zurina en verontschuldigt zich weer in alle toonaarden.

In mijn kamer ziet het er verschrikkelijk uit, het is meteen duidelijk dat er iemand binnen is geweest. Kleren liggen her en der verspreid over de vloer en het bed is helemaal afgehaald. In de badkamer is het nog erger. Het verlaagde plafond is beschadigd, alle kastjes staan open en mijn toilet-tas is nergens meer te bekennen. Met angst en beven bekijk ik het kluisje in de kledingkast, het ziet er nog ongeschonden uit. Ik toets mijn code in, dezelfde code die in alle hotels gebruik en die ook nu het deurtje doet openspringen. Tot mijn ontzetting is de kluis leeg. Mijn laptop weg, mijn paspoort en reispapieren ook weg. Gelukkig heb ik mijn creditcards, rijbewijs en ID-kaart in mijn portemonnee, maar als iemand op mijn computer inbreekt, ben ik alles kwijt. Ik bel naar de receptie en meld de diefstal. Een paar minuten later komt een hoteldetective de kamer binnen stormen.

‘Niets aanraken’ roept hij, nog voordat ik iets kan zeggen. Ik moet nog een keer precies uitleggen wat er allemaal verdwenen is, en hij zegt dat ik nu ook niets mag meenemen. De politie zal worden gewaarschuwd voor een sporenonderzoek. De detective sluit de deur en plakt er een soort tape overheen. Ik leg uit dat we sinds gisteren nog een tweede kamer voor mijn dochter hebben. De man knikt alsof hij dat al lang weet. We gaan de lift in en naar de kamer van Zurina. De hoteldetective heeft geen problemen met het slot, hij doet gewoon de deur open. Binnen is het een rommeltje,

overall liggen kleren en schoenen. Zurina kon blijkbaar niet besluiten wat ze moest aantrekken. Haar laptop staat opengeklapt op het kleine bureau-tje. De accu is helemaal leeg, dus ik moet eerst de netspanning aansluiten om het computertje tot leven te wekken. De detective vraagt of ik iets mis. Ik schud nee, hier is duidelijk niet ingebroken. Ik besluit in ieder geval Zurina's laptop en andere spullen mee te nemen en leg haar koffer op het bed. De telefoon van de detective blaft als een hond, hij neemt op. Na kort overleg vertelt hij me dat de politie morgen komt om mijn kamer op vingerafdrukken te onderzoeken. De detective wil dat ik er dan ook bij ben, en zegt dat hij me zal opbellen als ze arriveren.

Hij laat me alleen en ik stop alles in de koffer, het past maar net. De receptie lijkt verlaten, het is ook al laat in de avond. Ik kuch een beetje en een jongeman komt met slaperige ogen naar voren. Hij is verbaasd dat ik zo laat op de avond wil vertrekken, maar stelt verder geen vragen. Gelukkig staan er buiten nog een paar taxi's en een half uurtje later ben ik in het W-hotel.

Bij de balie hebben ze nog nooit van me gehoord. Wel willen ze me met Mary Johansson doorverbinden. Het duurt lang voordat ze opneemt. 'Roel, waar was je toch al die tijd?

Ze schrikt als ik haar in een paar woorden uitleg wat er gebeurd is.

'Ik kom naar beneden,' zegt ze, en ze hangt op.

Een paar minuten later komt Mary uit de lift. Haar kleren zitten vreemd en haar haren zijn nat.

'Ik kwam net uit de douche toen je belde,' verontschuldigt ze zich, en ze slaat haar armen om me heen.

'Sorry, maar ze wilden me geen sleutel geven.'

'Oké, dat lossen we nu direct op,' zegt ze en loopt naar de balie, daar krijg ik dan mijn eigen keycard.

In de lift zijn we niet alleen en dus zwijgen we.

Ik vraag me af hoe het met Zurina gaat maar vraag niets. Mary heeft een grote suite gehuurd, er is zelfs een klein keukentje.

'Hoe is het nou met Zurina?' vraag ik zodra de deur achter ons in het slot is gevallen.

'Lichamelijk valt het eigenlijk wel mee. Ik heb haar ook nog onderzocht, ze bloed niet meer en heeft wat kneuzingen. De genezing van haar handen zal nog wel even duren. Wel ze heeft een verschrikkelijke shock en daarvoor heeft ze psychologische hulp nodig. In haar slaap roept ze aldoor naar Jerry. Je weet wel, haar promotor aan de universiteit.'

Ik reageer niet direct.

‘Luister je nog?’ zegt Mary geprikkeld.

‘Sorry, ik moest even aan Jerry denken.’

‘Nou ik zei net dat Zurina de politie allerlei informatie over die Belg, die Richard Claes, heeft gegeven. Blijkbaar had ze al langer contact met die man. De politie is het nu allemaal aan het natrekken. We zullen morgen wel meer horen. Maar hoe zit dat dan met die inbraak op je hotelkamer?’

Ik zucht, en vertel Mary wat er in de Pasadena Hilton gebeurd is.

‘Zou die Richard Claes dat hebben gedaan?’ oppert ze. ‘Misschien zocht hij iets bij Zurina en wist hij niet dat ze inmiddels een eigen kamer had.’

Ik knik. ‘Mogelijk. Morgen gaat de politie de kamer op sporen onderzoeken en ik mocht niets meenemen, ik heb niet eens een tandenborstel bij me.’

‘We kunnen nu niets meer doen en zullen tot morgen moeten wachten. Ik ben moe, laten we nu eerst maar gaan slapen,’ besluit Mary en ze maakt aanstalten om zich uit te kleden.

Besluiteloos kijk ik toe.

‘Heb je nog een T-shirt voor me en zal ik dan maar in de woonkamer gaan liggen?’ vraag ik, voordat ze de badkamer in verdwijnt.

‘Ben je gek?’ roept ze. ‘Het bed is toch groot genoeg, kom nu maar eerst in bad. In de keuken staat nog een fles wijn, maak die maar open, ik laat alvast het bad vollopen.’

‘En je was nog wel zo moe,’ protesteer ik zwakjes, maar krijg geen antwoord meer.

In het kleine keukentje staat een fles prosecco in de ijskast. Glazen zijn er ook genoeg. Ik kled me uit, vul twee glazen en duw met mijn voet de deur naar de badkamer open. Mary ligt al languit in het bad. Ze heeft haar ogen gesloten en het lijkt alsof ze slaapt. Ik bestudeer haar lichaam. Het is al weer een tijdje geleden dat ik haar naakt heb gezien.

‘Kom in bad en doe die belachelijke, grote witte onderbroek uit,’ zegt ze met een glimlach. Ze duwt zichzelf rechtop om mij ruimte te geven. Het bad is niet groot en het kost een beetje moeite onze benen te arrangeren. De wijn smaakt goed en langzaam ontspan ik me. Mary merkt dat ook, buigt zich naar voren en drukt een stevige kus op mijn mond.

De glazen zijn snel leeg en Mary klimt uit bad om de fles te halen. Ik kijk haar na en raak toch een beetje opgewonden. Terug in bad gaat ze gewoon bij me op schoot zitten. Dat overleef ik nooit, denk ik, dus ik stel voor naar de slaapkamer te gaan.

Het vrijen in bed lukt echter niet, ik ben te moe en kom niet in de juiste stemming. Al snel geeft Mary het op; we zijn waarschijnlijk te veel met Zurina bezig, concludeert ze.

Om een uur of drie in de nacht zijn we alweer klaarwakker. Mary heeft nog last van het tijdsverschil tussen de oost- en westkust. Uitgebreid bespreken we het hele gedoe met Zurina nog een keer. Volgens Mary had Zurina wel vaker vriendjes, maar nooit voor meer dan een paar dagen. Een tijdje geleden had ze, tijdens een videoverbinding, enthousiast over Richard Claes verteld en Mary zelfs een foto van hem laten zien.

‘Hé, heb je die conversatie nog op je computer? vraag ik. ‘Dan moet die foto daar nog op te vinden zijn, denk ik.’

‘Geen idee, wordt zo’n hele conversatie dan opgeslagen? Dat vind ik helemaal niet leuk.’ Mary is duidelijk geïrriteerd.

‘Nee, niet de hele conversatie, maar als Zurina een digitale foto heeft verstuurd, dan staat die zeer waarschijnlijk nog op je computer. Zal ik even kijken? Ik denk dat de politie best graag een echte foto heeft, want nu moeten ze afgaan op mijn beschrijving.’

Mary stapt uit bed en pakt haar laptop. Ik heb de foto snel gevonden. Ook de hele conservatie is terug te vinden. Het is interessant, Zurina vertelt allerlei details over Richard Claes die ze mij nooit zou toevertrouwen. Zurina had blijkbaar hele vertrouwelijke gesprekken met hem, bijna nooit via de computer, maar meestal telefonisch. We spreken af Zurina daarover uit te horen, zodra ze zich goed genoeg voelt. Bovendien neem ik me voor Zurina’s laptop te onderzoeken op gegevens over Claes. Tenslotte zit er een foto van hem op de computer en die moet ze toch per e-mail of zo hebben ontvangen.

De volgende dag gaan we als eerste naar het ziekenhuis. Het bed van Zurina is leeg. De afdelingszuster zegt dat ze naar de MRI-afdeling is en we moeten even wachten. Dat ‘even’ lijkt eeuwig te duren, we drinken liters slappe koffie in de ontspanningsruimte van de afdeling.

Zodra Zurina ons ziet, reageert ze enthousiast. ‘He, wat leuk dat jullie er al zijn. Ik mag waarschijnlijk over een paar dagen al weg. De gynaecoloog komt zo langs. Mag ik ook een koffie?’

Tot onze verrassing lijkt Zurina weer behoorlijk opgeknapt te zijn. ‘Wat hebben ze je gegeven? Je bent wel érg vrolijk,’ zeg ik. Ook Mary kijkt bezorgd.

‘Niks hoor, maar ik heb een gesprek gehad met een psychiater. Wat een